

”Adopsjon av barn fra andre kulturer”

I november 2009 ble en amerikansk studie på dette emnet offentliggjort. Den er gjennomført av Evan B. Donaldson Adoption Institute, en non-profit organisasjon som fokuserer på forskning og analyse av tema knyttet til adopsjon.

Det er en av de største studier som er gjennomført (468 voksne), og fokuserer spesielt på første generasjon av adopterte barn fra Korea.

- 78 % av de intervjuete fortalte at de hadde sett på seg selv som hvite, eller hadde ønsket å være hvite, som barn.
- 60% rapporterte at deres egen identitet hadde blitt et viktig spørsmål i 12-13 års alderen.
- Nesten 61% fortalte at de hadde besøkt Korea, både for å lære mer om kulturen og for å finne sine biologiske foreldre.

De fleste av deltakerne i undersøkelsen hadde vokst opp i et hovedsakelig hvitt, amerikansk nærmiljø og derfor ikke hatt omgang med andre i samme situasjon som seg selv.

- De beskrev en barndom med erfaringer av erting og diskriminering, - både fra medelever og lærere.
- Bare en liten andel kunne fortelle at de hadde følt seg velkomne i koreanske innvandremiljøer.

Siden 1953 har amerikanske foreldre adoptert mer enn 500.000 barn fra andre land. De fleste fra barnehjem i Asia, Sør-Amerika og nå også Afrika.

På tross av det store antallet adopsjoner har det vært lite oppmerksomhet på i hvilken grad adopsjon påvirker identitet.

Forfatterne av studien sier at de håper deres arbeid kan være til nytte for politikere, foreldre og adopsjonsbyråer.

De foreslår flere forandringer i nåværende praksis; blant annet bedre støtte til foreldre som ønsker å adoptere, og økt erkjennelse av at adopsjon blir et viktig tema fra tenårene og opp gjennom voksen alder.

Studien beskriver tidligere holdninger der adoptivforeldre ble oppmuntret til å assimilere barna inn i amerikansk kultur, uten å ta hensyn til opprinnelses-land. Men på tross av et endret syn på dette, og at mange adopterte barn i dag har foreldre som snakker med dem om rase, kultur og diskriminering – rapporterte mange at de synes det er vanskelig å vokse opp.

Personlige erfaringer:

Kim Eun Mi Young ble adoptert av amerikanske foreldre i 1961. Hun vokste opp med sterk uvilje mot å være ”annerledes”. Det var ikke før hun var over 30 år og gift, at hun begynte å utforske sin koreanske identitet. En kveld, etter at hun hadde vært i et selskap sammen med sin mann, begynte hun plutselig å gråte ukontrollert. Jeg husker at jeg tenkte:”Hvor er min mor? Hvorfor forlot hun meg? Hvorfor strevde hun ikke mer for å beholde meg?” Det ble starten på en lang reise for å finne egen identitet.

Heidi Weitzman ble adoptert fra Korea da hun var 7 måneder gammel og vokste opp i et etnisk sammensatt nabolag i St.Paul. Hun forteller at hennes adoptivforeldre hadde omgang med andre familier med barn fra Korea, og at de oppmuntret henne til å dra på kulturskole hvor hun kunne lære om sin bakgrunn.

Selv var hun lite begeistret for dette. "Jeg hadde ikke lyst til å gjøre noe som fikk meg til å føle meg annerledes." Det var ikke før etter college, da hun flyttet til New York, at hun begynte å føle seg komfortabel blant koreanere.

"Jeg var 21 år før jeg kunne seg meg selv i speilet og ikke bli overrasket. Prosessen med å finne meg selv har vært lang, og den er fremdeles ikke over, sier hun."

Liknende historier er typiske for de 179 Koreanske adopterte som deltok i studien og som vokste opp med 2 hvite foreldre. De fleste beskrev at de begynte å føle seg mer som koreanske da de enten begynte på college eller flyttet hjemmefra til mer etnisk sammensatte miljøer.

"Mange synes det er vanskelig å snakke med sine adoptivforeldre om disse temaene. De opplever det som om de blir avvist, men vi vil jo bare prøve å finne ut hvem vi er", sier 33 år gamle Jennifer Town.

Etter college ville hun reise til Korea for å finne ut om sin fortid. Hennes amerikanske foreldre hadde tatt det meget tungt og opplevde det som en total avvisning. Towns adoptivmor var selv meget opptatt av slektsforskning, og hadde sporet sin familie tilbake til Sverige. Allikevel ble hun både sint og fortvilet over at adoptivdatteren ville finne ut hvor hun kom fra.

High school læreren Joel Ballantyne ble adoptert i 1977 av hvite foreldre. Han sier: "denne studien bekrefter at vi verken er gale eller utakknemlige".

Men både Ballantyne og Town forteller at reisen til Korea heller ikke var enkel. Mange koreanere ser ikke på dem som "ekte" koreanere fordi de ikke snakker språket eller forstår kulturen. Ballantyne møtte sin egen bestemor som skjelte ham ut fordi han ikke hadde lært seg koreansk før han besøkte dem. Det var bestemoren som hadde bestemt at han skulle adopteres, og dette skapte selvfølgelig en spent stemning mellom dem.

*Oversatt til norsk av Liv Berit C. Vold fra artikkel
"Adopted from Korea And in Search Of Identity",
The New York Times, mandag 9.nov. 2009.*

